

Vrijdag 19 mei 1916 – ochtendeditie

Een correspondent van De Tijd in België meldt:

Terugkerend van een vormreis in het aartsbisdom, werd kardinaal Mercier op het grondgebied van Mechelen aangehouden door een Duitse wachtpost, die oordeelde, dat zijn papieren niet in orde waren, en zijn auto niet naar de stad liet doorrijden. De kardinaal weigerde daarna zich naar de kommandantur te begeven, om verantwoording voor zijn papieren af te leggen.

Een van de kommandantur gezonden officier kwam toen de papieren verifiëren en liet de kardinaal ongehinderd naar het aartsbisschoppelijk paleis rijden, waar later een hooggeplaatst Duits militair hem verontschuldigen kwam aanbieden, daar de kardinaal sinds het laatste incident bijzonder wordt ontzien.

Het leven te Antwerpen

(Van onze correspondent Emanuel de Bom).

Boxing.

Antwerpen, 17 mei.

Zien boksen.

Want men bokst te Antwerpen – een liefhebberij waar ik, every inch geen sportman, totaal onkundig zou van gebleven zijn, ware ik niet van vriendelijke zijde er toe aangepord geworden, om ook deze zijde, deze zelfkant als ge wilt, van het Antwerpse leven te gaan “bijwonen”. Het heette, dat daar atletische schoonheid” ten toon zou worden gespreid. Mijn vriend is niet vrij van diletantische neigingen en hecht aan sensations rares. Ik ben naar het boksen gaan kijken, voor de eerste maal in mijn leven, voor de laatste maal, wie weet?

Of het inderdaad schoon was? Ik ben vermoedelijk nog te vers ingewijd om de voortreffelijkheid en aantrekkelijkheid van deze essentieel Britse sport naar waarde te kunnen schatten. Mijn eerste indruk is enigszins gemengd. Voorlopig vind ik de liefhebberij hoofdzakelijk brutaal. Ik heb daar jongelieden, met naakte torsos, op elkaar zien beuken en bokken, ik heb armen zien klauwieren en gehandschoende vuisten gewelddadig zien rameien, zodat ruggen en schouderplaten er van bloosden en ik meer dan eens beducht was, dat met een rake stomp een hoofd van een romp ging afvliegen. Ik heb aankomelingen elkaar zien bespringen als jonge jaguars. Hoofden, die tussen romp en arm te pletter werden geknepen, als door de vleugels van een schaar.

Ook heb ik een publiek van toeschouwers gezien – de zogenaamde “boksschouwburg” El Bardo was propvol, zo vol dat er geen plekje onbezet bleef, geen kat er meer bij kon – en al die brave jongens in vervoering, in lichterlaaie geestdrift, als er één “knocked out” ofte neergeveld was. Ik heb zelden een publiek gezien, dat zoveel gespannen aandacht wijdde aan een schouwspel. En als de kampioen, de zogenaamde “welterkampioen”, geklopt werd door iemand, die luistert naar de doorluchtige naam van “de paus”, toen deze paus dan in triomf rond werd gedragen, terwijl alom naast “awoerts” – en verwensingen voor de overwonnene, luide huldekreten ter ere van de overwinnaar werden geslaakt, toen ik die hele zaal vol sterke jonge mannen zag, die hijgden van wild genot bij die woeste doening, dan ... keek ik toch een poos beduusd rond mij, en vroeg mezelf af, of het waarlijk echt en ernst was, wat ik hier te bekijken kreeg. Ik ben een vreemdeling nietwaar, in al dat geweld, en – wat moet er al in die roezige koppen omgaan? vraag ik me onwillekeurig af. Ik zal er wel totaal naast zijn, en, door mijn gewone leven in een kring, zo ver van dat primitief-brutale, ongeschikt om er “in te komen”, in al dat moois, dat atletisch-schone??? Maar Hellas

stel ik me dan toch enigszins anders voor. Die dompige zaal, waar rookwalmen rondslieren, en die opeengetaste, ongeurige, transpirerende massa's, al die lichamelijke drift ... Ik beken, het onthutste me wel wat; ik voel dat ik er buiten blijf.

“Pluimgewicht, vlieggewicht, lichtgewicht, weltergewicht”; het zijn al nieuwe dingen voor mij. En dat de kampers met luide stem opgeroepen worden, met onmiddellijke toevoeging van hun gewicht in kilo's, is ook een gebruik waar ik nog moet aan wennen.

Neen, ik zal geen regelmatig bezoeker van deze boksegelegenheid worden. Ik hou te veel, als ik vrij ben, van open lucht, de wijde klare hemel boven mijn hoofd, om me daar nog weer aan te bezondigen. Ik respecteer natuurlijk alle levensbeschouwingen en smaken: elck wat wils, ieder zijn meug. Ik besef ook, dat die jongelieden een teveel aan drift en kracht hebben dat hen tot lichaamsoefening drijft. Ik denk er niet aan, gispend als zedenmeester op te treden. En toch ... één ding vind ik raar: dat kost allemaal geld, om in zo'n “boksschouwburg” te komen, en het was er bomvol ... En er is toch zoveel thans, van hogere orde, waar men zijn werkdrift kan aan besteden. En er zijn zoveel minder ruwe sporten ... Zou er niets anders te doen zijn voor jonge mensen, ook op dat gebied, iets dat tevens hygiënisch is en van hogere zedelijke waarde? En als we nu eens wat mooie muziek, bv. de Pastorale van Beethoven, mochten te horen krijgen, zou er dan ook zoveel belangstelling zijn? ...

Er is zoveel te bedenken bij zo een bokserij. De schoonheid ervan is eerder gering, als is het geweld groot: het beste dat men er van zeggen kan is, dat dit maar “spel” en “sport” is en nog altijd beter dan “doden” en “moorden”, wat helaas elders dag- en nachtwerk nu is van het jongste en edelste der mannelijke mensheid. Maar, nog eens, zouden al deze straffe jongens hun veerkracht niet aan edeler taak kunnen spannen?

Ik geloof niet, dat ik er nog veel naartoe zal gaan, naar die “boksschouwburg”.

Vrijdag 19 mei 1916 – avondeditie

Vrouwen van geïnterneerden.

De minister van binnenlandse zaken heeft op voorstel van land- en zeemacht bepaald, dat de namen van de vrouwen van geïnterneerden zullen worden opgenomen en in registers ingeschreven.

Alleen de vrouwen, wiens namen in deze registers zijn opgenomen, kunnen nu of later, zo lang hun geïnterneerde man ter plaatse vertoeft, steun ontvangen of voor steun in aanmerking komen.

Vrouwen, wiens namen niet zijn ingeschreven of die later ter plaatse komen en van onderstand van regeringswege zouden moeten leven, zullen naar een vluchtoord moeten worden gezonden.